

Всички имат по две висшета, някои дори живеят в чужбина

Роза, р. 1969

Аз съм родена през 1969 г. в семейство, което не е било заможно. Баща ми е от село, а моята майка е от град. Когато се е преместила в селото на баща ми, дълго време са живели в една малка стая и при лоши условия, тъй като баща ми бил от доста голямо семейство, с много братя и сестри, буквално в малката къща не е имало място за всички. Наложило се е майка ми да се грижи за някаква възрастна жена, която даже не им е била роднина, за да може след смъртта ѝ да наследи къщата ѝ. И така родителите ми се сдобили с нов дом. Баща ми дълги години работил в чужбина, за да изкарва някакви пари, докато майка ми съвсем сама се е грижела за мен и моите две сестри. Много често ни е разказвала как със собствените си ръце е копаела основата на къщата ни, помагал ѝ е един неин брат само, и то не винаги. И така малко по малко са построили къщата ни, която всъщност е доста голяма. Майка ми е била винаги много интелигентен и упорит човек и ни възпитаваше на труд и че образованието е нещо много важно. Не ни даваше да общуваме с другите деца в махалата, за да не ние повлияят зле. Била съм доста лишавана, защото аз съм най - малката дъщеря. И не си спомням да съм имала собствени дрехи, все съм износвала дрехите на моите сестри. Но в карайна сметка и трите завършихме средното си образование в близкия град, а не на село, както повечето деца. Ние бяхме израстнали с мисълта, че образованието е на първо място и бяхме отличнички. Баща ни почти не се е занимавал с нас, защото той работеше, за да ни изхранва в мината, след като си дойде от чужбина. Спомням си, когато ни донесе подаръци от там, беше голяма радост. Никой от квартала нямаше като нашите неща. Като цяло възпитанието беше в ръцете на майка ни, защото баща ни е бил винаги обикновен и прост човек. И така всяка от сестрите продължи образованието си. Най - голямата ми сестра е доктор и към днешна дата живее в голям град. Другата ми сестра също учи, но не можа да се реализира. Едно от най - големите разочарования в живота ми бе, когато кандидатствах в София, за да ме приемат студентка. Бях сигурна, че това ще се случи, защото изкарах 5.50 по биология, но за съжаление това не се случи, така и не разбрах защо.

Може би различната ми фамилия е повлияла, не знам, или защото са видели, че съм от друг етнос, но бях много разочарована и загубих всякаква мотивация. Казах си защо да уча, като дори и с отлични оценки

няма да се случи нищо. Честно казано и до ден днешен съжалявам за това си решение. Защото така и не успях в живота си да намеря добра и по-престижна работа. Работила съм като шивачка и бригадирка доста дълги години. И изкарвах много пари, защото по онова време гръцките фирми в България бяха доста нашумяли.

Но да кажа и за семейния си живот. Омъжих се на 19 години. И от брака ни имам 2 деца. Живеехме за кратко в дома на родителите на моя съпруг, но скоро се преместихме при моите родители, защото там имахме по - добри условия за живот. Да си кажа честно много съжалявам, че когато си взехме заем като младо семейство, вместо да си купим апартамент в Благоевград, ние си построихме къща на село. През годините разбрах колко по - лесно щеше да ни бъде, много по - добре на нас и на децата ни, нямаше да израстнат в тази среда. Но пак съм доволна, че те се измъкнаха, защото винаги съм се притеснявала дали няма да им повлияе средата, в която са израснали. И така винаги съм ги възпитавала да учат, за да постигнат нещо в живота. Всички амбиции на моята майка прехвърлих върху децата и на трите сестри. И с гордост мога да кажа, че децата ни са образовани, всички имат по две висшета, някои дори живеят в чужбина. Децата ни са се реализирали в живота и това много радва цялото ни семейство. Те постигнаха много повече от това, което ние искахме за себе си. Едната ми дъщеря вече е семейна и живее в друг град, другата ми дъщеря все още учи и работи. Аз много се гордея с тях. И съм много благодарна на Бог, че чрез тях аз осъществих моите мечти за добро образование и повече възможности в живота им.

Имали сме доста трудни моменти в живота ни, когато сме оставали без работа и буквално сме нямали пари да изпратим децата ни на училище, но винаги намирахме начин, защото за мен и мъжа ми винаги образованието на децата ни е било много важно. Търсели сме пари и от други хора, но успявахме. Имало е периоди, когато сме били без работа и сме се чудели как ще се оправим, но това никога не е достигало до децата ми, не сме искали да ги обременяваме от малки с такива проблеми и сме им ги спестявали. Така че много се радвам за децата ми и виждам че те са давани за пример сред много наши близки и познати, затова че са умни деца, измъкнали са се от махалата, постигнали са нещо в живота си и продължават да се развиват.